

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 30ής Σεπτεμβρίου 2003

Υπόθεση T-296/01

Antonio Tatti
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Έκθεση βαθμολογίας - Καθυστερημένη κατάρτιση της εκθέσεως
βαθμολογίας - Νομότυπο της διαδικασίας βαθμολογήσεως - Προσφυγή
ακυρώσεως - Αγωγή αποζημιώσεως»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα . . . . . II - 1093

Αντικείμενο: Προσφυγή-αγωγή με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως περί οριστικοποιήσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος-ενάγοντος για την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1995 έως τις 30 Ιουνίου 1997 και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως.

Απόφαση: Η απόφαση περί οριστικοποιήσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος-ενάγοντος για την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1995 έως τις 30 Ιουνίου 1997 απορρίπτεται. Η Επιτροπή υποχρεώνεται να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα 1 500 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη. Η Επιτροπή καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι - Βαθμολογία - Εσωτερική οδηγία κοινοτικού οργάνου σχετικά με τη διαδικασία βαθμολογήσεως - Έννομες συνέπειες
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 43 και 110)

2. Υπάλληλοι - Βαθμολογία - Έκθεση βαθμολογίας - Κατάρτιση της εκθέσεως βαθμολογίας - Κανόνας ο οποίος θεσπίστηκε εντός της σχετικής υπηρεσίας και με τον οποίο καθορίστηκαν ανώτατο όριο βαθμών και μέσος όρος - Προσβολή της ελευθερίας του βαθμολογητή να διαμορφώσει την κρίση του
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 43)

3. Υπάλληλοι - Βαθμολογία - Έκθεση βαθμολογίας - Κατάρτιση της εκθέσεως βαθμολογίας - Καθυστέρηση - Ανεπίτρεπτο - Υπηρεσιακό πταίσμα που προκαλεί ηθική βλάβη - Προϋπόθεση - Έλλειψη ευθύνης του υπαλλήλου για την καθυστέρηση
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 43)

1. Μια απόφαση κοινοτικού οργάνου που κοινοποιείται στο σύνολο του προσωπικού του και έχει ως στόχο να εξασφαλίσει στους ενδιαφερόμενους υπαλλήλους ίση μεταχείριση όσον αφορά τη βαθμολόγηση, έστω και αν δεν μπορεί να θεωρηθεί γενική εκτελεστική διάταξη υπό την έννοια του άρθρου 110 του ΚΥΚ, συνιστά εσωτερική οδηγία και πρέπει ως τέτοια να θεωρείται ενδεικτικός κανόνας συμπεριφοράς τον οποίο η διοίκηση επιβάλλει η ίδια στον εαυτό της και από τον οποίο δεν μπορεί να παρεκκλίνει χωρίς να διευκρινίσει τους λόγους που την οδήγησαν σε αυτό, ειδάλλως παραβιάζεται η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

(βλ. σκέψη 43)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 1η Δεκεμβρίου 1983, 190/82, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981, σκέψη 20· ΠΕΚ, 24 Ιανουαρίου 1991, Τ-63/89, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-19, σκέψη 25

2. Θίγει την ελευθερία του βαθμολογητή να διαμορφώσει την κρίση του κατά την αξιολόγηση της αποδόσεως ενός υπαλλήλου ο θεσπισμένος εντός μιας υπηρεσίας κανόνας τον οποίο ο βαθμολογητής θεωρεί δεσμευτικό και ο οποίος καθορίζει, αποκλίνοντας από τον ισχύοντα οδηγό βαθμολογίας, συγκεκριμένο ανώτατο όριο βαθμών καθώς και μέσο όρο.

(βλ. σκέψη 49)

3. Η διοίκηση πρέπει να μεριμνά για την περιοδική κατάρτιση των εκθέσεων βαθμολογίας στις ημερομηνίες που επιβάλλει ο ΚΥΚ, καθώς και για τη νομότυπη κατάρτισή τους. Η καθυστέρηση στην κατάρτιση των εκθέσεων βαθμολογίας δύναται, αφ' εαυτής, να προκαλέσει ζημία στον υπάλληλο απλώς και μόνο για τον λόγο ότι η σταδιοδρομία του μπορεί να θιγεί από την έλλειψη τέτοιας εκθέσεως τη χρονική στιγμή στην οποία επιβάλλεται η λήψη αποφάσεων που τον αφορούν. Ένας υπάλληλος που διαθέτει άτακτο και ελλιπή ατομικό φάκελο υφίσταται για τον λόγο αυτόν ηθική βλάβη αναγόμενη στην κατάσταση αβεβαιότητας και ανησυχίας στην οποία βρίσκεται σχετικά με το επαγγελματικό του μέλλον. Κατά συνέπεια, ελλείψει ειδικών περιστάσεων που δικαιολογούν τις διαπιστωθείσες καθυστερήσεις, η διοίκηση υποπίπτει σε υπηρεσιακό πταίσμα ικανό να στοιχειοθετήσει ευθύνη της.

Αντιθέτως, ένας υπάλληλος δεν μπορεί να παραπονεθεί για την καθυστέρηση που σημειώθηκε κατά την κατάρτιση της εκθέσεώς του βαθμολογίας όταν η καθυστέρηση αυτή είναι καταλογιστέα, έστω και εν μέρει, σε αυτόν ή όταν συνέβαλε σημαντικά σε αυτήν. Ωστόσο, απλώς και μόνον το γεγονός ότι κατά τη διαδικασία βαθμολογήσεως ο υπάλληλος άσκησε, σύμφωνα με τις διατάξεις που ισχύουν σχετικά, τη δυνατότητα να φέρει την υπόθεση σε διάφορα όργανα που έχουν την εξουσία να παρέμβουν στη διαδικασία αυτή δεν έχει ως συνέπεια ότι ο υπάλληλος είναι κατά σημαντικό μέρος υπεύθυνος για την καθυστέρηση.

(βλ. σκέψεις 58 έως 65)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 18 Δεκεμβρίου 1980, 156/79 και 51/80, Gratreau κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 567, σκέψη 15· ΔΕΚ, 6 Φεβρουαρίου 1986, 173/82, 157/83 και

186/84, Castille κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 497, σκέψη 36· ΠΕΚ, 8 Νοεμβρίου 1990, Τ-73/89, Barbi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-619, σκέψη 41· ΠΕΚ, 16 Δεκεμβρίου 1993, Τ-20/89 Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-1423, σκέψη 50· ΠΕΚ, 28 Μαΐου 1997, Τ-59/96, Burban κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. Ι-Α-109 και ΙΙ-331, σκέψεις 44 και 50· ΠΕΚ, 12 Ιουνίου 2002, Τ-187/01, Mellone κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. Ι-Α-81 και ΙΙ-389, σκέψεις 77, 78 και 79